

La mort de la llengua

És ben trist morir per repressió, que ben fermament ho hem suportat, però morir per mandrosa deixadesa no solament és trist, sinó que a més, és vergonyant.

Hi ha gent que ja els hi va bé l'eutanàsia passiva del català, deixant que es vagi morint tot sol i s'enquisti l'ús predominant de la llengua dels castellans. Si algun dia el català desapareix com a llengua pròpia dels catalans, Catalunya morirà com a Nació i no servirà de res lamentar-nos-en. Pels catalans la llengua catalana és l'aliment de les nostres idees, del nostre pensament, dels valors, dels sentiments. Davant la desesperació reneguem o ens encomanem a Déu en català. El català és la llengua de la Pàtria i si algun dia es morirà no solament una joia: morirà la nostra cultura i nosaltres mateixos com a poble.

Josep Sala i Vilabella

Paraules

«La ignorància pot ser guarida, però l'estupidesa és eterna.»

Matt Artson, periodista nordamericà

«Els diners no ens proporcionen amics, sinó enemics de millor qualitat.»

Noel Coward, director teatral britànic

«No hi ha coses útils o inútils: la mesura del seu valor està en nosaltres.»

Ricardo León, poeta i novel·lista espanyol

«Es pot confiar en les males persones; mai canvien.»

William Faulkner, escriptor nordamericà

«És trist viure en una època en la qual s'ha de lluitar per les coses evidents.»

Friedrich Dürrenharrt, escriptor dramaturg suís

«No fa falta defensar sempre la mateixa opinió, perquè pot impedir tornar-se més savi.»

Konrad Adenauer, estadista alemany

Contes breus:

Una vida inesperada

La meua vida és un desastre. Ningú no em comprèn. Ningú no m'accepta. Us preguntareu el perquè d'aquestes paraules, però la veritat és que ni jo ho sé.

Visc amb els meus pares i els meus dos germans grans, que em fan la murga dient-me a tothora que he nascut de rebot, que els pares no em volien. De petit no me'ls creia, perquè no volia acceptar la realitat. Però ara que he crescut ja no em sap greu conèixer la veritat.

Els meus pares m'ignoren. No són gens comprensius amb mi. Per ells només sóc una cosa més, com un objecte de decoració. Sóc la persona amb qui es poden desfogar. Merda! Sóc l'aneguet lleig de la família.

Ja res m'importa, ni tan sols, no tenir amics. Tots em tenen antipatia. Diuen que em faig el màrtir sense raó.

M'agradaria saber com seria morir. Si haig de ser sincer, no em faria res desaparèixer d'aquest món per

sempre.

Això és el que pensava en Marcel cada dia de, segons ell, la seva trista i inútil vida.

Com cada matí, després de saltar-se un parell d'hores de classe, aquest noi anava caminant, arrossegant les seves penes i amb la música dels auriculars a tot volum; i tot d'una, quan creuava el carrer, va sentir una sensació de dolor molt fort, però un dolor estrany, encara mai experimentat.

Quan va obrir els ulls es va trobar envoltat d'una foscor dolça, acollidora, un ambient mai vist. "On sóc? Potser m'he mort. Vaja, no és tan terrible com m'imaginava." De sobte es va encendre una llum cegadora, a la llunyania, i d'ella va sorgir un ser encara no definit, transparent. "Deu ser un àngel" va pensar en Marcel. Aquest ésser s'acostava a ell amb els braços oberts, rebent-lo on seria la seva nova vida. El noi va tancar els ulls

i es va omplir els pulmons de la quietud d'aquell lloc estrany, però a la vegada conegut. I quan va obrir-los es va trobar que el que semblava un àngel, en realitat, era un ser repugnant, espantós, la seva pell xuclada deixava entreveure totes les formes del seu interior, els òrgans i les venes palpitant frenèticament i els seus ulls ploraven sang. En Marcel va intentar fugir dels braços d'aquella criatura que l'acaronava dolçament.

- Aaaaaaaah! Nooo, no vull morir! Encara no! Ajudaaaa!

Va obrir els ulls de cop, perpellejant. Estava suant i li corria una llàgrima tèbia per la galleta. Una mà li va acariciar el front. En Marcel va veure la seva mare, amoïnada, però a la vegada somrient:

- No te'n vagis, si us plau.

Mariam
Natalia